

Глава 2. Я прийшла в цей світ як Єдинородна Донька

- Дерево з глибоким корінням
- Як квочка, яка обіймає своїх курчат
- Легенда про міст через річку Далле
- Бог — твій Батько
- Мій батько відіграв важливу роль
- Бог призиває тих, кого Він обрав
- Християнство і Єдинородна Донька
- Світи розділяються на 38-й паралелі
- Блакитний спалах смерті
- Шлях Божої волі

Дерево з глибоким корінням

Коли я злегка заплющила очі і прислухалася до нещадних вітрів, що продували кукурудзяне поле, здалося, наче степом несуться тисячі коней. Той звук увібрав дух лицарів Когурьо, які потужно галопували континентом. Іншого разу, коли слухала тихенько, чула інакший звук — зичливе «ху-у! ху-у!» сов на вершинах дерев десь далеко в горах.

Я пам'ятаю літні ночі, коли засинала, тримаючи мамину руку, під крики сов, які відлунювали мені у вухах. Минуло понад 70 років, проте красиві пейзажі й заспокійливі звуки Анджу залишилися в моєму серці. Мій рідний край зберіг багато прекрасних спогадів, і я хочу туди повернутися. Одного дня я точно повернуся додому.

Коли я народилася, мій батько Хан Син Ун мав видіння, схоже на сон. Він побачив яскраве сонячне світло, що пробивалося крізь густий сосновий гай. Світло падало на двох журавлів, які гармонійно танцювали разом. І він вирішив наректи мене Хак Джа, що означає «журавлине дитя».

Я походжу з роду Хан із Чонджу, що в провінції Північний Чунгчонг, — історичного місця народження нашого роду. Чунгчонг означає «центр чистого і ясного серця», а Чонджу — «чисте село». Коли вода в річці чи морі чиста, можна аж до дна побачити, як плавають риби. Живучи в чистому і ясному оточенні Чонджу, я бачила світлі духи моїх невинних і смиренних предків.

Ієрогліф мого прізвища Хан (한) має багато значень. Зокрема, він означає «один», символізуючи Бога. Він також має значення «великий», тобто достатньо великий для того, щоб охопити все творіння у всесвіті, та

«повний» — «сповнений достатку». Батька-засновника роду Хан — Хан Лана — шанували як відданого патріота королівства Когурьо. Царі Кореї свого часу відзначали людей за громадянські чесноти й нагороджували їх землею та щорічною платнею. Суд вносив їхні імена в книгу почестей, і в ній записано ім'я Хан Лана.

А історія Хан Лана ось яка: він побудував бюро сільськогосподарської адміністрації в районі Чонджу, назвавши «Бансо-дон», і перетворив велику частину землі на сільськогосподарські угіддя. Коли розпочалася війна між корейськими правителями, Ван Гон — вельможа і військовий генерал — ідучи на битву з Гьон Хвоном, правителем Хубекче, саме проходив через Чонджу. Хан Лан привітав Ван Гона, нагодував його стотисячну армію і приєднався до них на полі бою. Коли Ван Гон став королем, він проголосив Хан Лана вірним патріотом. Так репутацію Хан Лана як «вкладника-засновника» королівства збережено у віках.

Тридцять три покоління по тому в роду Хан Лана народилася я. Числа 3 і 33 мають значення. Ісус просив трьох апостолів молитися з ним у Гетсиманії. Він пророкував, що Петро зрадить його тричі до співу півня. Ісуса розп'яли у віці 33 років, після того як його зреклися люди, але він пообіцяв повернутися. Він був одним із трьох, кого розпинали того дня, й одному з розп'ятих Ісус сказав: «Сьогодні будеш зі мною в раю». На третій день Ісус постав із гробу. Число три означає Небеса, Землю й людство. Воно означає досконале втілення небесного закону й закону природи.

Корейський народ походить від раси дон-і — мудрих людей, котрі вивчали зірки і вміли розпізнавати небесну вдачу. Вони розвинули процвітаючу сільськогосподарську культуру, поклонялися Богу й любили мир із дохристового періоду. Народ дон-і заснував королівства на основі імені Хан. Деякі люди, зокрема і мій чоловік, цитують історичні записи, які доводять, що люди хан існували до епохи Кочосон, яку вважають першим корейським королівством. У легенді про заснування Кореї, або легенді про Тангуна, йдеться про те, що нас було обрано нащадками Небес відповідно до глибинної волі Бога.

Наш народ також називають расою бедаль. Ієрогліфи бе і даль означають «яскравість» і «блиск». Таке зіставлення уособлює нашу глибоку повагу до Бога та любов до миру і спокою. Корея донині відома як Країна ранкового спокою.

Однак п'ятитисячна історія корейського народу сповнена глибокої скорботи. Чужоземці повсякчас проходили через територію Кореї, топтали нас, наче дику траву, залишаючи ошуканими, мов ті голі гілки дерев у найсуворішу зиму. Але ми не втратили свого коріння. Ми здолали зовнішні навали мудрістю й терпінням, вижили як нація — і пишаємося цим.

Неможливо не запитати себе: чому Бог дозволив цьому народові пройти через такі труднощі і страждання? Я вірю, що це була підготовка до того, аби стати тим народом, якому Він зміг би довірити велику місію. Біблія вчить, що обраний Богом народ завжди терпів велику скруту. На основі, що її створили Ной, Авраам та інші провіденційні особи, Бог приготував ізраїльський народ, щоби послати їм Месію — Ісуса Христа. Зіткнувшись із невизнанням, Бог змушений був дозволити, щоб Ісус зносив страждання, випробування і труднощі, і врешті-решт віддав своє життя на хресті.

Дві тисячі років по тому Бог обрав корейський народ і довірив йому Свого Єдинородного Сина і Єдинородну Доньку, які здатні отримати першу Божу любов. Бог потребував чоловіка і жінку, що зможуть стерпіти страждання і невизнання, й не перестануть любити і прощати все людство, проявляючи в такий спосіб Божий Шімджон батьківської любові. Також Богу була потрібна країна, що змогла би пережити страждання заради всіх інших країн. Для цього Він приготував корейський народ. Багато народів страждали і зникали з історії, але корейці вижили. Отже, Бог довірив цьому народові благородну місію.

Як квочка, яка обіймає своїх курчат

Коли я народилася, земля стогнала від болю, як поле бою, де люди проливають кров один одного. Украй спантеличені, вони перебували в темряві й безжалісно експлуатували собі подібних. Корейський півострів, частинка цієї жалюгідної мозаїки, страждав від невимовних знущань під японською окупацією, що тривала 40 років: від підписання 1905 року Ильса Ниняк — японсько-корейського договору про протекторат до нашого визволення 1945 року. Я народилася саме в цей період гноблення.

Я з'явилася на світ 1943 року в Анджу — селі провінції Південний Пхьонан (нині — Північна Корея) — о 4:30 годині ранку 10 лютого за сонячним календарем; за місячним — це був шостий день першого місяця того року. Я чітко пам'ятаю адресу нашого дому: 26, Шіне-рі, Анджу-ип, що тепер має назву Чільсон-дон у місті Анджу. Наш будинок стояв недалеко від центру села, і довколишні вулиці створювали відчуття тепла і затишку, ми були, мов курчата під крилом мами-квочки.

На відміну від сусідських солом'яних дахів, наш дім був під черепицею і мав великий ґанок. За будинком височів невеликий зелений пагорб, вкритий каштанами й соснами. Цвіли чарівні квіти, барвисте листя кружляло в ритмі пір року, чулися співи і цвірінькання різних птахів. Щойно весна зігрівала землю, жовті форзиції яскраво усміхалися з-поміж парканів, а на пагорбі розквітали червоні азалії. Через село протікав невеличкий струмок, і завжди — крім зимової пори, коли він замерзав, — я чула сміх його води. Я зростала, насолоджуючись радісним щебетанням птахів і дзюрчанням струмка, такого собі хору природи. Навіть зараз, згадуючи життя в рідному селі, я наче поринаю в ніжні й теплі мамині обійми. Від цих спогадів на очі навертаються

сльози...

Між нашим домом і пагорбом розкинулося невеличке кукурудзяне поле. Коли кукурудза дозрівала, лушпиння репалося, і жовті ядра проглядали крізь довге шовковисте волосся. Мама варила стиглі качани, накладала чималу гору їх у бамбуковий кошик і запрошувала сусідів. Вони заходили до нас, минаючи дерев'яні ворота, розсаджувалися кругом на ґанку й разом із нами ласували кукурудзою. Пам'ятаю, як тоді дивувалася, чому їхні обличчя не ясніли радістю, адже вони із вдячністю смакували. Тільки з роками я збагнула, що цих людей довела до крайньої бідності жорстока експлуатація окупаційного уряду.

Я протискалася поміж дорослих і намагалася відкусити кукурудзи з маленького качанчика, та малою мені це ніколи не вдавалося. Помітивши мене, мама м'яко усміхалася, відділяла кілька жовтеньких зернят від свого качана і клала мені до рота. Пам'ятаю, ніби це було вчора, як солодкі зернятка кукурудзи перекочувалися мені в роті.

Легенда про міст через річку Далле

— Мамо, чому місце, де ми живемо, звуть провінцією Пхьонан?

Я була дуже допитливою, й коли в мене виникало якесь питання, бігла за відповіддю до мами. І щоразу вона відповідала доброзичливо.

— Люба моя, — пояснювала мама, — його так називають, бо пхьон — це перший ієрогліф у слові «Пхеньян», тоді як ан — перший ієрогліф у слові «Анджу».

— Чому вони взяли по одному ієрогліфу з кожної назви?

— Тому що кожен із них — великий район.

Згодом Анджу виросло у велике місто. Його оточували широкі рівнини, ідеальні для ведення фермерського господарства, тож зазвичай їжі було вдосталь.

Мій батько, Хан Син Ун, народився 20 січня 1909 року в селі Йонхин, неподалік Анджу. Він був найстаршим з-поміж п'яти дітей Хан Бьон Гона та Че Гі Бьон з роду Хан із Чонджу. 1919 року, коли йому виповнилося 10 років, він пішов до державної початкової школи Мансон, яку, однак, довелося залишити після четвертого класу. Але бажання навчатися спонукало його 1923 року вступити до приватної школи Юкьон, яку він закінчив 1925 року у віці 16 років. Відтак протягом 10 років батько вчителював у своїй альма-матер, школі Юкьон. У період хаосу, що тривав від початку визволення Кореї до 1946 року, він працював заступником директора в початковій школі Мансон.

Я жила з батьком недовго, але його добрий характер і риси обличчя назавжди закарбувалися в моїй душі. Він був педантичним і ощадливим, а також дуже сильним. Якось батько прогулювався місцевістю і побачив людей, що намагалися зрушити великий камінь, який лежав посеред

рисового поля. Він підійшов, підняв той камінь і переніс подалі. Хан Син Ун був побожним християнином і послідовником преподобного Лі Йон До, пастора Нової церкви Ісуса. Через те, що багато вчителював і вів активне життя у вірі, — рідко бував удома. Батько жив життям у служінні Богові, попри те, що уряд відстежував і переслідував християн із таких незалежних церков.

Моя мати, Хон Сун Е, народилася 18 березня 1914 року в Чонджу — провінції Північний Пхьонан. У цьому ж містечку народився і мій чоловік, Батько Мун. Матір і її молодший брат (мій дядько) з'явилися на світ у набожній християнській сім'ї Хон Ю Іля і Чо Вон Мо.

Моя бабуся по матері, Чо Вон Мо, була прямим нащадком Чо Хан Джун — заможного вченого з династії Чосон. Чо Хан Джун жив у Чонджу, в селі з черепичними дахами у спільноті урядових чиновників. Неподалік його хати через річку Далле стояв міст. Колись це був міцний міст, збудований із ретельно складеного великого каменю, та згодом він так зруйнувався, що ніхто не наважувався по ньому пройти. Ні в кого не було ні часу, ні грошей на ремонт моста, і одного дня паводок просто змив його, поховавши величезні камені на дні річки.

Як і всі інші, Чо Хан Джун знав пророцтво, яке передавали з покоління в покоління: якщо камінь, викарбуваний у вигляді тотемного стовпа біля річки Далле, сховається під землею, Корея зникне; та якщо той камінь буде чітко видно всьому народові, то для Кореї розверзнуться нові небеса і земля.

Міст через річку Далле був важливим і з інших причин. Щороку китайські послы брали участь у засіданні корейського уряду, і їхній шлях пролягав саме через цей міст. Коли моста не стало, а уряд не мав грошей на відновлення, він у відчаї звернувся до громадян із закликом відбудувати його. Дідусь Чо Хан Джун відгукнувся на прохання і відновив міст власним коштом. Нова міцна споруда була доволі високою, під нею могли пропливати човни.

Дідусь Чо Хан Джун пустив на цей проєкт усі свої статки, і коли будівництво завершилося, в нього залишилося тільки три бронзові монети. Цього якраз вистачило заплатити за нові солом'яні сандалі, які були йому потрібні на церемонію відкриття мосту, яка мала відбутися наступного дня. Тієї ж ночі йому наснився дідусь у білому, який сказав: «Хан Джуне, Хан Джуне! Твоя щира посвята розчулила Небеса. Я сподівався послати Сина Небес у твою сім'ю. Але оскільки ти купив сандалі, я пошлю в твою сім'ю Принцесу Небес».

Дідусь Чо Хан Джун прокинувся і побачив, що біля мосту несподівано з'явилася статуя Майтреї Будди. Упродовж багатьох років це чудо створювало таку атмосферу, що всі, хто проїжджав повз неї, спішувалися, вклонялися і лише тоді продовжували свою подорож. Селяни дивувалися цьому знакові від Бога і навіть збудували над статуєю навіс, щоб укрити її від дощу та вітру.

На цьому фундаменті посвяти і вірності покоління по тому в рід Чо Хан Джуна Бог послав мою бабусю по матері — Чо Вон Мо. Усі ми, три жінки — бабуса Чо Вон Мо, її донька (моя мати) і я — мали дуже глибоку християнську віру. І ми були єдиними доньками, що народжувалися в наших сім'ях протягом трьох поколінь.

Провидіння щодо народження Єдинородної Божої Доньки на Корейському півострові ґрунтувалося на незліченних посвятах, які почалися в давнину з моїх предків Хан Лана і Чо Хан Джуна і тривають упродовж поколінь аж донині.

Бог — твій Батько

«Дитино моя, ходімо до церкви?»

Почувши ці слова, я бігла до мами. Вона брала мене за руку і ми йшли до церкви. Гадаю, саме через ці довгі прогулянки з мамою я любила там бувати. Якось у неділю, коли ми поверталися з церкви назад у село, мама несподівано зупинилася. Вона зірвала дику квітку, що сором'язливо цвіла обабіч дороги, і заправила мені у волосся, прямо за вухо. Тоді поцілувала мене в щоку і ніжним, сповненим любові голосом прошепотіла: «Як чарівно ти виглядаєш, моя єдина донько Господа!».

Вираз маминих очей завжди був незмінним. Чисті і глибокі, вони наче зливалися з блакитним небом. Поглянувши на неї, я на мить помітила крапельки сліз, але, не розуміючи тоді її серця, мене лише схвилювали і збентежили слова «єдина донька Господа». Мама часто називала мене «дорогоцінною донькою Господа» з наголосом, як у молитві. Впродовж цілого свого життя вона саме так називала мене в молитві, свою єдину доньку.

Так я зростала, з почуттям великої честі бути донькою Бога, донькою Господа. Моя бабуся по матері Чо Вон Мо також, дивлячись мені в очі, чітко вимовляла: «Бог — твій Батько». Ось чому кожного разу, коли я чула слово «батько», серце вискакувало мені з грудей. Це слово викликало в мене думки не про мого батька, а про Небесного Батька. Завдяки безмежній любові, що панувала в моєму домі, я ніколи не хвилювалася про своє життя. Незважаючи на бідність і те, що батька не було з нами, я була завжди вдоволеною. Усе було так, бо я знала, що Бог — мій Батько і причина мого життя, що Він завжди поруч і дбає про мене. Я відчувала, що Бог — мій справжній Батько від моменту мого народження.

Зараз я розумію, що в мене неабияк була розвинена духовна інтуїція. Мій чоловік помітив цю особливість, і у своїх виступах іноді хвалив мене за далекоглядність щодо подій, які траплялися.

Моя бабуся і мама навчали мене обов'язків небесної любові, аби не надто перейматися власними переживаннями. Вони показали мені приклад, як цілковито, всім серцем підкоритися Богові. Заради Нього вони готові були так виснажливо працювати, що здавалося, кістками поляжуть. Вони молилися дуже щиро і ревно, наче будували велику кам'яну вежу. Також робили й інші екстраординарні вчинки, яких я тоді до кінця не розуміла. Наприклад, відбивали сотні і навіть тисячі низьких поклонів Ісусові протягом дня. А ще готували йому їжу і шили одяг, наче він жив із нами в домі, а відтак робили те саме для Господа, який, згідно з їхніми очікуваннями, мав повернутися в Корею. Цією вірою вони ділилися з кожним зустрічним, а своєю небагатою їжею і речами — з кожним нужденним. Я зростала, зворушена їхнім щедрим і щасливим духом, що формував мій характер.

По кілька разів на день я виходила на ґанок і дивилася в небо. Часто бачила, як пролітають три або чотири прекрасні журавлі. Я не відводила погляду від неба, навіть коли ті зникали за обрієм, міцно обхопивши себе руками, щоби стримати серце, яке ладне було вискочити і полетіти за журавлями.

Одного разу я ні з того ні з сього мама запитала:

— Знаєш, як ти плакала, коли народилася?

— Я ж була геть малою, тож і плакала, як новонароджені — уа-а-а.

— Аж ніяк! Ти плакала «ла-ла-ла-ла-ла», наче співала. Бабуся ще казала: «Напевне ця дитина, коли виросте, стане музиканткою».

Я запам'ятала цю розмову, адже гадала, що ті слова вплинуть на моє майбутнє. Та це не єдине, що мама розказувала, згадуючи моє

ДИТИНСТВО.

Якось вона розповіла, як з'ївши першу миску супу з водоростей, яким традиційно годують породіль, пригорнула мене і заснула. Уві сні побачила сатану, демона-монстра, який кричав так гучно, що гори і ріки дзвеніли від страшного голосу. «Якщо я залишу цю дитину живою, світу загрожує небезпека», — волав він. — Я маю знищити її негайно». Раптово сатана замахнувся, намагаючись вдарити мене, але мама пригорнула мене ближче і щодуху оголосила про його поразку.

«Згинь, сатано! — кричала вона несамовито. — Як смієш ти чинити спроби кривдити її? Це найцінніше дитя Небес! Іменем Господа йди геть, щоб я тебе не бачила! Ти не маєш права тут бути! Ця дитина — під заступництвом Небес, а дні твоєї влади дійшли кінця!».

Мама кричала так голосно, що до кімнати забігла бабуся і почала її трясти. Прокинувшись, вона замислено поглянула в моє обличчя, шукаючи у своєму серці причину, з якої сатана намагався на мене замахнутися. Мама сприйняла це як знак, що мені судилося завдати удару по змієвій голові. І це була відповідь на її та бабусині молитви. Вона поклялася собі: «Я рститиму цю дитину із цілковитою посвятою. Я виховую її чистою і прекрасною донькою Господа, захищаючи від світського бруду».

Десь за місяць мамі наснився інший сон. Цього разу небесний ангел у мерехтливо-білому одязі явився їй на осяяній сонцем хмаринці.

«Сун Е», — сказав ангел, — я певен, ти гадаєш, що не здатна підготувати цю дитину до служіння, яке має на меті для неї Небесний Батько. Але не думай так. Це немовля — Господня донька, а ти — її няня. Присвяти всю свою енергію, аби виростити її в абсолютній вірі, любові і покорі».

Попри це сатана не здавався. Він з'являвся мамі у снах в огидному вигляді, грубо, а інколи й доволі толерантно погрожуючи, доки ми не залишили Північну Корею. Протягом багатьох років мама щосили

боролася, захищаючи мене. Коли я довідалася від мами про ці сни, я серйозно замислилася: «Чому сатана намагався мене скривдити? Чому він не переставав мене переслідувати?».

Хан Хак Джа зі своєю мамою Хон Сун Е — побожною християнкою, котра готувалася до повернення Господа

Мій батько відіграв важливу роль

— Отже, відтепер, коли виходитимеш у люди, взувай ось це, — сказав мій дідусь по матері. Я поглянула на чудернацьке взуття і спитала:

— Що це?

— Це туфлі на підборах.

У період колоніальної залежності від Японії в сільських районах Кореї від західної моди неможливо було побачити нічого, а надто — туфель на підборах. Але мій дідусь Хон Ю Іль був освіченою людиною і любляв сучасні речі. Він сам пішов у місто і купив туфлі на підборах усім жінкам у родині. Це був високий, дружелюбний і статний чоловік прогресивних поглядів, за які всі його поважали. Хоч він і виріс у домі, де дотримувалися суворих конфуціанських традицій, проте випереджав свій час. Цікаво, що коли я вперше зустріла Батька Муна, то подумала, що він нагадує мені дідуся. Це і стало однією з причин, чому я почувалася спокійно під час нашої першої зустрічі, хоч тоді мені було лише 13. Він не здавався мені чужим.

Моя бабуся по матері, Чо Вон Мо, була тендітною жінкою з прекрасними рисами обличчя. Вона була набожною християнкою, до того ж працюютою й активною. На життя заробляла маленьким бізнесом — утримувала магазин «Пхьонан», де продавали і ремонтували швейні машинки. Тоді вони були дуже дорогими, тож їх уважали найважливішим елементом посагу нареченої. Городяни любили бабусю, бо вона давала великі знижки сім'ям наречених, а також дозволяла платити частинами, що було нечуваним за тих часів. Бабуся ходила від села до села зі мною на спині, збираючи щомісячну платню. Під час цих екскурсій я вперше познайомилася зі світом.

Сім'я мого дідуса переїхала з Чонджу — рідного міста мого чоловіка — через річку Чончон до міста Анджу, якщо точніше — до Шіни, селища в Анджу. Моя мама перейняла глибоку віру бабусі Чо Вон Мо; вони ходили до місцевої пресвітеріанської церкви в Анджу, доки їй не виповнилося 19. Пастор тієї церкви навіть дав мамі ім'я — Хон Сун Е. Навчалася вона в початковій школі Анджу, а 1936 року закінчила християнську місіонерську школу — Пхеньянську академію святих.

Мої батьки одружилися 5 березня 1934 року в Новій церкві Ісуса, і я, їхня перша і єдина дитина, народилася 9 років після того, 1943 року. Такий порівняно тривалий час минув не тому, що вони були безплідними, а через те, що жили окремо, поринувши у життя, сповнене віри, а батько ще й у кар'єру освітянина. Він учителював у Йонбек-гун, що в провінції Хванхе, далеко від маминого дому, а вона не хотіла переїжджати. Сильна відданість Ісусу спонукала маму присвячувати увесь час і увагу церковній роботі. Іншою причиною стало те, що Хони, мої дідусь і бабуся по матері, хотіли зробити Хан Син Уна, мого батька, своїм спадкоємцем, та він не міг цього прийняти. Він був старшим сином у родині Хан, тож батьки не дозволили йому пустити коріння в домі дружини. Тож ні вона не переїжджала до нього, ні він до неї. Але Бог хотів, щоб я народилася, і я з'явилася на світ у домі моїх дідуса і бабусі в Шіне-рі, що в Анджу. Там я виросла і прийняла Бога цілком природно.

1945-го, коли Корея повернула собі незалежність, великі держави розділили наш півострів по 38-й паралелі. Та невдовзі радість від того, що ми знову здобули свою країну, затьмарив відчай. Росіяни привели до влади Корейську комуністичну партію, яка провадила політику жорстокого гноблення. Коли мені було 4 роки, батько якось повернувся додому і зненацька заявив: «Умови тут уже не поліпшаться. Я не можу допустити, щоб моя сім'я жила в Північній Кореї. Їдьмо на Південь».

Несподівана батькова заява змусила маму глибоко замислитися. Хоча єдиною її метою в житті була зустріч із Господом Другого пришествя, вона насправді не знала, що робитиме, коли Його зустрине. Чоловікова вимога розірвала її надвоє: залишитися тут і йти невідомою дорогою

Божої волі чи обрати життя простої домогосподарки? Усе обміркувавши, мама таки вирішила. «Я не піддамся переслідуванням комуністів,» — сказала вона. — Я зостануся тут і далі йтиму шляхом віри, аби зустріти Господа». Це приголомшило батька, але врешті він поїхав, як і планував.

Моя мама була не єдиною, хто залишився на Півночі через віру в те, що там явиться Ісус. Пхеньян називали «Єрусалимом Сходу», і християнство тут було саме в розквіті. Це було святе місце, де церкви готувалися прийняти Месію Другого пришествя. Хоча християни традиційних церков стверджували, що він з'явиться на хмарах, духовні групи в Пхеньяні вірили, що Месія прийде в плоті. Мої мама і бабуся цілковито вірили в це. Вони ходили до Нової церкви Ісуса — однієї з найпалкіших у місті. Тож мама вирішила залишитися в Пхеньяні й продовжити місію вірного члена служителів Месії.

Хоча мій батько робив усе можливе, щоби виконати свій обов'язок чоловіка і батька, врешті Боже провидіння розділило нашу сім'ю. Я дивилася, як він виходить за ворота, і думала: «Я ж не останній раз бачу тата?». Та помилялася. Тоді я бачила його востаннє.

Якщо не брати до уваги раннє дитинство, я прожила життя без батька Хан Син Уна. Інколи я замислювалася, де він та що зараз робить, але ніколи не вирушала на його пошуки. Не шукала тому, що змалку, як ще була малою дівчинкою, чула від бабусі і мами слова: «Твій батько — Бог». Я зростала з розумінням того, що це — незмінна істина. Через те що народилася донькою Бога, я твердо вірила, що Він — мій справжній Батько. Ось чому не таїла образи на батька з приводу його від'їзду.

Від самого зачаття я формувалася, щоби стати Істинною Матір'ю, котра присвятить своє життя Божій меті. У цій перспективі я оцінюю все — і японський колоніальний режим, і Корейську війну, і своє, сповнене труднощів, дитинство, і сім'ю, в якій були тільки бабуся та мама, і ту повсякчасну християнську любов, що огортала нас вдень і вночі — як період зростання, що його спланували Небеса. У всьому цьому мій

батько відіграв важливу роль.

Згодом я дізналася, що батько присвятив своє життя освітній діяльності в Південній Кореї: упродовж 40 років він працював у більш ніж 16 школах, вийшовши на пенсію з посади директора. Він мирно перейшов в обійми Бога навесні 1978 року. Значно пізніше, коли наш Рух єднання будував міжнародну штаб-квартиру на озері Чонпъон, я дізналася, що мій батько викладав у початковій школі Мівон, що в селі Сорак, за декілька кілометрів від нашого комплексу. Нині я саме тут і живу, тож, гадаю, Бог так і планував під кінець поєднати нас із батьком.

Бог призиває тих, кого Він обрав

На основі шести тисяч років буремної Божої провіденційної історії на цю землю прийшла Єдинородна Донька. Численні народи нетерпляче чекали, не знаючи, чого саме, бо у вченнях світових релігій немає поняття про Єдинородну Доньку.

Саме мій чоловік зробив відкриття, що для появи Єдинородної Доньки Богу потрібна була країна, яка, витерпівши майже 5000 років несправедливості, тепер наповнилася побожними християнами. Ця країна — Корея. Із давніх-давен корейці любили мир і носили білий одяг на знак глибокої пошани до Бога і до своїх прабатьків. Дух синівської шанобливості, вірності і цнотливості — основоположних чеснот людського життя — живе в історії Кореї. До того ж з історичного погляду Корея є місцем, в якому світові релігії дали свої плоди. Хоч історія корейського християнства не дуже давня, Бог обрав саме цю країну і її народ, аби послати Свою Єдинородну Доньку. Батько Мун усвідомив, що Бог працюватиме через родину, в якій серця трьох поколінь єдиних доньок будуть поєднані жертвовною вірою. Святий Дух направив Батька Муна відкрити цю істину в Біблії, бо більше ніхто цього не побачив. Щойно ці умови було виконано, на землі змогли прийняти Матір миру, якій судилося принести мир у світ.

Кожному з нас треба бути щиро вдячним за своє народження. Немає жодної людини, чия поява на світ була би безцільною. Ба більше, життя жодної людини не належить тільки їй. Небеса, земля і все творіння у Всесвіті пов'язані між собою лініями широти і довготи. Мир означає, що всі енергії світу і Всесвіту перебувають у гармонії. Отже, усі мають

цінувати власне життя. Ми повинні глибоко усвідомити, що кожен — дорогоцінна істота, що з'явилася завдяки святим трудам Всесвіту.

Щодо мене, то народилася я у світі, зануреному в хаос, в якому не жевріло жодного променю надії. Друга світова війна, що розпочалася восени 1939 року, дедалі дужчала. Німецький фашизм і японський імперіалізм плямували Європу й Азію кров'ю. Гітлер розтопав більшість країн Європи, оминувши Британію. Однак і та потерпала від постійних авіаційних нальотів нацистської Німеччини.

Становище Кореї — японської колонії — було не менш жалюгідним. Попри теплі спогади з мого дитинства, корейцям доводилося відчайдушно боротися, аби просто вижити, знайти їжу чи бодай якусь одяжину. Війна завершувалася, і японські солдати обшукували домівки корейців, конфісковуючи всі металеві речі, навіть мідний посуд для проведення сімейних обрядів, щоби згодом переплавити на зброю. Корейці голодували, бо увесь рис пішов на харчування японської армії. Фермери не скуштували ані зернятка рису із врожаю, який виростили своїми руками.

Дійшло до того, що Японія заборонила використовувати хангиль — корейську абетку, яка містить дух народу, і змусила нас відмовитися від корейських імен, а натомість узяти японські. Усіх молодих чоловіків забирали або в армію, воювати на фронті далеко від дому, або по кілька годин поспіль працювати на вугільних шахтах і фабриках.

Навіть у такі важкі часи наш народ був рішуче налаштований повернути свою країну. 1940 року корейці створили офіси Тимчасового уряду Республіки Корея в китайському місті Чунцин і заснували Армію незалежності. Ці патріоти вірили, що експропріація Кореї була тимчасовою, й були рішуче налаштовані визволити свою Батьківщину.

Поки лютувала війна, в квітні 1941 року організації корейського руху за незалежність зібралися в Християнській академії в Каліхі, поблизу Гонолулу, на Гавайях. На з'їзді представників корейських діаспор уповноважені від дев'яти організацій, включно з Корейською

національною асоціацією Північної Америки, Корейською національною асоціацією на Гаваях і Корейською національною лігою незалежності, одногolosно поклялися боротися з японською армією за визволення Батьківщини.

За рік до мого народження, 1 січня 1942 року, представники 26 союзних країн зібралися у Вашингтоні, столиці США. Вони підписали декларацію, згідно з якою мали завершити війну і працювати спільно задля досягнення миру. Кореї, яка внаслідок вторгнення Японії була колонізована, випала нагода відновити свою незалежність. Якщо вірити, що історією керує Божа рука, можна вважати, що так Він підготувався, забезпечивши, щоб Його Єдинородна Донька зростала в суверенній країні.

Десятиріччями раніше, в березні 1919 року, бабуся Чо Вон Мо вийшла на вулицю, посадивши на спину мою маму, Хон Сун Є, якій тоді було 5 років, відчайдушно закликаючи до незалежності. Вона робила це з вірою в те, що невдовзі народиться Єдинородна Донька. Заради цього 1942 року народи світу пережили великі страждання. Наприкінці весни того ж року мої батьки нарешті, провівши якийсь час разом, зачали мене.

Християнство і Єдинородна Донька

Із моменту гріхопадіння Бог здійснював Своє провидіння, щоб послати людству своїх Єдинородних Сина і Доньку. Після того як було закладено безліч основ — деякі з них дали плоди, інші захопив сатана — Божий план набув драматичного розвитку в Кореї. Від початку 1900-х років поміж корейських християн-п'ятидесятників спалахували духовні вогні, скеровуючи їх на шляху Божого провидіння. Чимало духовних груп вірили, що Господь Другого пришествя з'явиться в Пхеньяні. Прикладом для них була спадкова послідовність церков: Нова церква Ісуса під керівництвом Лі Йон До, Церква Святого Господа, яку направляла Кім Сон До, і Церква всередині лона, назва котрої свідчила про те, що прийдешнього Господа народить жінка, і яку очолювала Хо Хо Бін. Усі три церкви зазнали гонінь: з одного боку — від нехристиянського уряду, з іншого — від традиційних деномінацій. Попри тиск з усіх боків, ці церкви завершили створення християнської основи для прийняття Єдинородного Сина і Єдинородної Доньки.

Схід Корейського півострова, де сходить сонце, є гористим, тоді як на заході півострова, де воно сідає, багато рівнин. Згідно з принципами геомантії, духовна діяльність, яку очолювали чоловіки, розгорнулася у Вонсані, серед східних гір, в провінції Хамгьон, тоді як духовна діяльність, якою орудували жінки, розвивалася здебільшого серед західних рівнин у Чольсані, що в провінції Пхьонан. Представляли цих жінок Кім Сон До з Церкви Святого Господа і Хо Хо Бін із Церкви всередині лона. Серед чоловіків духовні вогні запалили: євангеліст Хван Гук Джу, пастор Бек Нам Джу і пастор Лі Йон До з Нової церкви Ісуса.

Моя мати зростала в традиційній пресвітеріанській вірі, а бабуся була пов'язана з багатьма духовними групами, тому коли настав час,

познайомила маму з духовним життям. Задовго до звільнення Кореї 1945 року мої бабуся і мама разом виконували чимало палких умов посвяти, жили самовіддано й витривало служили іншим, фокусуючись тільки на тому, щоби прийняти Господа під час Другого пришествя.

Тими днями Хван Гук Джу разом із п'ятдесятьма послідовниками вирушили з Циндао, що на північному сході Китаю, в паломництво Корейським півостровом. Вони свідкували про свою віру, харчувалися лише борошном, розведеним водою, і творили чудеса під час зустрічей відродження. На сестру євангеліста, Хван Ин Джа, часто сходив Святий Дух. Вона та місцевий пастор Лі Йон До, якого моя матір зустріла на одній з таких зустрічей, справили на неї неабияке враження, тож мама приєдналася до паломників. Вона пройшла з ними увесь шлях свідкування — від Анджу аж до міста Сінийджу, що на кордоні з Китаєм. Дорогою вони проповідували Боже слово. З політичного погляду це були жахливі часи, бо кожного, хто тільки згадає про існування «корейського народу», могла заарештувати японська поліція. Та проповіді духовної групи були такими потужними, що зворушували до глибини душі навіть поліцейських детективів, яких посилали на зібрання шпигувати.

Свідкування лише називали «подорожжю». Насправді це був шлях, сповнений страждань. Люди не мали що їсти, у що одягнутися і де ночувати, та й жителі довколишніх сіл жили не краще. Попри це віруючі долали пішки близько 40 кілометрів щодня і щоночі, запалюючи вогонь Святого Духа в кожному селі, куди заходили. Мама пройшла з ними до Сінийджу, а звідти — до Канге, куди вони дісталися на сотий день паломництва. Група хотіла перейти китайський кордон і дійти до Маньчжурії, проте не змогла, тож змушена була повернутися додому.

До часу їхнього повернення в Анджу пастор Лі Йон До вже заснував Нову церкву Ісуса. Мама вирішила приєднатися до цієї церкви і присвятити себе оновленому життю у вірі. Пастор Лі Йон До, виходець із пресвітеріанської церкви, мав слабе здоров'я. Іноді під час зустрічей відродження він блював кров'ю і втрачав свідомість. Створивши раду

засновників Нової церкви Ісуса в Пхеньяні, у віці 33 років він помер у Вонсані, так і не встигнувши зробити більше. Після його похорону керівництво Новою церквою Ісуса перейняв пастор Лі Хо Бін.

Із 1933 року й упродовж трьох років мої бабуса і мама вели життя у вірі в Новій церкві Ісуса в Анджу. Мама вірила, що для зустрічі з Господом, котрий прийде, вона має очиститися, тому щодня слізною, із покаанням, молилася. Одного дня вона отримала одкровення Небес: «Радій! Якщо ти народиш хлопчика, він буде царем всесвіту, а якщо дівчинку — стане царицею всесвіту». Мама сиділа просто неба, залитого місячним сяйвом, навесні 1934 року, їй було всього 21. Попри те, що почула одкровення Небес, насправді ж було дуже важко визнати його. Та мама вгамувала своє серце і прийняла ці слова спокійно. «Кого б Ви не подарували мені — сина чи доньку, — відказала вона Богові, — я вважатиму цю дитину великою, як всесвіт, і дбайливо виховуватиму її як небесного принца чи принцесу. Я присвячу все своє життя Вашій волі». Кілька днів по тому пастор Лі Хо Бін заручив маму з іншим членом своєї церкви — Хан Син Уном, якому тоді було 26 років, а 5 березня обвінчав їх. Після весілля Хан Син Ун повернувся до вчителювання, а мама доглядала за домом і старанно працювала в церкві.

Мама не забувала Боже одкровення щодо своєї майбутньої дитини. Вона розуміла, що хоч немовля народиться на світ з її тіла, він чи вона буде більше Божою дитиною, аніж її власною. Вона вірила, що як і дитя, подароване Богородиці Марії, її дитина народиться, щоб керувати всесвітом як Єдинородний Син або Єдинородна Донька Бога. Читаючи Євангеліє з таким наміренням, мама вирішила, що, на відміну від Марії, підтримуватиме небесну місію своєї дитини і тілом, і душею.

Мої бабуса і мама вірили, що скоро в їхній церкві трапиться щось незвичайне, але протягом трьох років нічого не змінилося. Тоді бабуса вирушила в Чольсан, що в провінції Північний Пхьонан, аби взяти участь у жіночому зібранні духовних сестер, яким керувала пасторка Кім Сон

До. Там бабуся отримала велику благодать. А ще дізналася, що Кім Сон До проповідувала незважаючи на те, що чоловік бив її щоразу, як та відвідувала церкву. Спершу послідовники пасторки Кім збиралися невеликими групами по декілька осіб і відправляли служби по домівках, а згодом назвалися Церквою Святого Господа. Уперше мама пішла в Чольсан разом із бабусею десь 1936 року. Зустрівши там Кім Сон До, вона зрозуміла, що Бог відкриває нову главу в її житті.

Тепер хочу розповісти про свого дядька по материній лінії Хон Сун Джона, котрий не був частиною мого життя в Північній Кореї, але пізніше відіграв значну роль у долі моєї родини. Він був молодшим братом моєї мами, навчався в Пхеньянській педагогічній школі і був дуже старанним студентом. Щороку він долав чималу відстань, щоби відвідати нашу родину під час канікул. Хон Сун Джон добирався поїздом лінії Кьонгуї до станції Чаренгван, а звідти йому доводилося пів дня йти пішки. Мама завжди була рада бачити свого брата, який долав такий довгий шлях, щоби зустрітися з нею. Однак вона не могла відвести багато часу на спілкування з ним, бо чимало свідкувала.

Завдяки активному свідкуванню і залученню нових послідовників, Церква Святого Господа більшала: зародившись у Чольсані, згодом понад 20 церков відкрили в Чонджу, Пхеньяні, Хеджу, Вонсані і навіть Сеулі. 1943 року японська поліція ув'язнила Кім Сон До і близько десяти її послідовників. Їх звільнили через три місяці, однак 1944-го Кім Сон До померла у віці 61 року.

Мої мати і бабуся, які вісім років відвідували цю церкву в Чольсані, вважаючи, що незабаром відновиться Едемський сад, були розгублені. Разом з іншими членами церкви вони запитували в Бога: «За ким нам тепер слідувати?». Це питання важким тягарем лежало на серці в кожного. У відповідь на молитви пастви, що шукала пастиря, Святий Дух обрав одну з них — пані Хо Хо Бін.

Пані Хо віддано служила Кім Сон До, її поважала вся Церква Святого Господа. Бог направив її заснувати нову церкву, відому як Церква всередині лона, і зібрати послідовників. Бог навчав її, як очищати себе, а також як виховувати дітей після приходу Господа. Так само, як Бог приготував усе для Ісуса ще до того, як він мав народитися на Ізраїльській Землі, Хо Хо Бін ретельно готувалася до приходу Господа Другого пришествя, який, за її глибоким переконанням, народиться на корейській землі.

За рік для виконання цієї місії Хо Хо Бін покликала мою маму: «Нам потрібно виготовити комплекти одягу для Господа Другого пришествя, аби він не почував себе ніяково, коли з'явиться перед нами. Ви повинні до кінця кожного дня виготовляти по одному набору одягу».

Щоденно мати повністю присвячувала себе шиттю, адже шила одяг для Господа. За роботою вона розмірковувала: «Я ні про що не шкодуватиму у своєму житті, якщо перед смертю зможу хоча б уві сні зустріти Господа під час його Другого пришествя». Одного разу за шиттям вона ненадовго задрімала. Крізь сон побачила міцного чоловіка з пов'язкою на голові, що сидів в кімнаті, на схід від неї, за маленьким столиком. Він навчався, але повернувся, щоби поглянути на неї: «Я старанно вчуся лише для того, щоб знайти тебе». Ці слова розчулили її, викликавши сльози вдячності.

Прокинувшись, мама зрозуміла, що ця людина — Господь, який повернувся. Отже, задовго до того, як вона вперше зустрілася з ним фізично, моя мама мала глибоке духовне спілкування з Батьком Муном, котрий прийшов як Господь Другого пришествя. Цей сон додав їй сили витримати довгий і важкий шлях віри, що відокремлював мрію від реальності.

Саме тоді мої бабуся і мати зосередилися на тужливому очікуванні Господа, Єдинородного Сина. Вони, як і весь християнський світ, не знали провіденційного плану приходу Єдинородної Доньки. Батько Мун був єдиним, хто це розумів. Крок за кроком Бог розкривав Своє

провидіння відновлення тільки тим, хто мав це знати і створив для цього необхідні умови.

Як і очікували, світова війна нарешті завершилася поразкою Японії. Корея раділа звільненню, якого так давно прагнув народ, та незабаром Північна Корея опинилася під владою комуністів, котрі нарощували утиски релігій. Завжди є люди, які зраджують інших — навіть серед учнів Ісуса був зрадник. Церква всередині лона не стала винятком. Один із її членів звинуватив групу в накопиченні багатств, і комуністична поліція забрала Хо Хо Бін та багатьох її послідовників до відділу поліції Тедон, що в Пхеньяні. Охоронці жорстоко допитували Хо Хо Бін, глузуючи з неї: «Коли вийде той “Ісус”, який є в твоїй утробі?»

Хо Хо Бін сміливо відповіла: «Він вийде за кілька днів!».

Хоч одягнені в білий одяг члени церкви щодня молилися перед воротами в'язниці, навіть через рік ув'язнених не відпустили. Саме тоді Батько Мун, який досі жив у Сеулі, вирушив у Пхеньян. У серпні 1946 року він відкрив кімнату для зібрань у районі Кенчарі та розпочав свідкування. Поліція звинуватила Батька Муна в шпигунстві на користь Президента Південної Кореї Лі Син Мана і кинула до в'язниці, в якій перебували Хо Хо Бін та її послідовники.

Сумно, проте ув'язнені члени Церкви всередині лона так і не визнали, що Батько Мун є Господом, який повернувся. Протягом стоденного перебування під арештом він кілька разів звертався до Хо Хо Бін, але вона не хотіла його слухати. Зрештою, Батька Муна, котрий уже був на межі смерті через жорстокі катування, викинули з в'язниці. Більшість членів Церкви всередині лона помирали внаслідок таких тортур. Ті, хто вижив, розбіглися, коли почалася Корейська війна 1950 року: дехто залишився на Півночі, інші втекли на Південь.

Ця історія є яскравим прикладом того, що випадає на долю тих, хто отримує одкровення Небес, але не виконує свого обов'язку. Єдиною

метою цих груп було зустріти Господа під час Другого пришествя; вони знали, що саме це їхня місія, бо проголошували її. Із тією ж метою група, до якої належала моя мати, пережила неймовірні труднощі, але зазнала невдачі, бо їхнє уявлення про Господа не відповідало тому, ким насправді він був.

Мої бабуся і мати вели життя віри, щоби прийняти Господа, і віддавали всю свою душу, працюючи в таких групах. Упродовж довгих років вони щиро вірили пророцтву, що «Єдинородний Син, спаситель світу, прийде на корейську землю». І цілеспрямовано присвячували себе, з неперевершеним завзяттям і чистотою. Вони ніколи не шукали компромісу зі світом і не сиділи вдома в комфорті, а служили Богу з абсолютною посвятою.

Крокуючи разом зі своїми бабусею і мамою стежкою страждань, щоби прийняти Господа, я успадкувала суть їхньої віри. Позаяк вони йшли на будь-які жертви, необхідні на шляху Божої волі, Єдинородна Донька, на яку так довго чекав Небесний Батько, але про яку не знав світ, народилася на цій землі в третьому поколінні нашої родини. Я з'явилася на світ в надзвичайно духовній сім'ї, в глибоко духовному середовищі, і зростала в повсякчасному спілкуванні з Богом, який доручив мені місію, що їм була невідомою — місію Матері Всесвіту.

Світи розділяються на 38-й паралелі

— Ти прийшла сюди до своєї матері? — формально запитав охоронець, адже він знав, чому я прийшла; я робила це щодня.

— Так, пане, — відповідала я своїм тихим голосом.

— Зачекай тут, — наказав він батьківським тоном, — я зараз її покличу. Хочеш цукерку?

1948 року, коли утиски релігій з боку Комуністичної партії Північної Кореї сягнули апогею, моїх матір і бабусю заарештували майже на два тижні за те, що були прихожанами Церкви всередині лона. Мені на ту пору було п'ять років, і я ходила до в'язниці, щоб побачити маму. Охоронці приязно ставилися до мене, бо я була чемною і ввічливою. Навіть ці суворі комуністи, коли бачили мене, то пригощали фруктами чи цукерками.

Я не можу пояснити, чому влада звільнила їх, адже компартія тоді дедалі більше придушувала релігійну діяльність. Можливо, це сталося, бо вони піклувалися про мене. Позитивним було і те, що ув'язнення переконало мою бабусю: заради спокійного життя, а надто життя віри, вони мають переїхати до Південної Кореї. Позаяк Хо Хо Бін ще перебувала у в'язниці, моя мати вагалася щодо цього, але бабуса вмовила її піти.

«Якщо ми залишимося тут», — міркувала вона, — ми померемо ще до того, як зустрінемо Господа. Щойно ми потрапимо до Південної Кореї та зустрінемось із Сун Джоном — зрозуміємо правильний шлях». Згадка про молодшого брата, мого дядька Хон Сун Джона, який готувався стати лікарем на Півдні, вплинула на мою маму. Вона вже почала поступатися, та навела ще останній аргумент: «Як ми подамося туди,

якщо не знаємо, куди саме потрібно йти? Нам навіть ніде зупинитися».

Бабуся глибоко вдихнула і твердо сказала: «Ми все одно повинні вирушати. Бог захистить нас».

Дідусь не пішов із нами. Як і багато інших, він отримав одкровення, що Пхеньян — «Едемський палац», тож твердо вирішив залишитися охороняти його. Однак дружину та доньку заохочував податися на Південь. Мета маминого життя — зустрітися з Господом під час Другого пришествя в Пхеньяні. Вона молилася кілька днів і ночей, перед тим як нарешті погодитися піти в Південну Корею, і зробила такий крок за умови, що це буде тимчасово.

На щастя, ми отримали звістку про те, що дядько Сун Джон закінчив навчання в Японії і Сеулі та приєднався до лав південнокорейської армії. Мій дядько був розумним і сміливим юнаком, зі сильним духом. Бабуся сумувала за єдиним своїм сином і дуже хотіла з ним зустрітися. А ще будь-якою ціною вона хотіла захистити мене, свою внучку, щоб я ні в якому разі не потрапила до лап жорстоких комуністів, які би мучили мене. Вона щиро і неодноразово повторювала мені протягом багатьох років: «Ти — справжня Божа донька». І місією її життя було захищати мене від нещасть світу.

Як і більшість людей на Півночі, моя сім'я вважала, що Комуністична партія Північної Кореї довго не протримається. Ми очікували, що після короткого перебування в Південній Кореї комуністичний режим упаде і ми зможемо повернутися додому. Проте історія показала, що ці мрії так і залишилися нездійсненими. Перетнувши 38-му паралель, ми вже ніколи не змогли повернутися на Північ. Озираючись назад, я вірю, що Бог діяв через любов моєї бабусі до сина та внучки. Сумний Шімджон Бога на шляху відновлення людства дуже схожий на засмучену материнську душу, коли та загубила дитину.

«Зараз темно, — прошепотіла мама. — Ходімо!».

Була осінь 1948 року... Ми вийшли з дому серед ночі, мама несла на спині мене, а бабуся — декілька клунків. Шлях від Анджу до 38-ї паралелі доволі великий — 200 кілометрів прямою дорогою. Ми ішли день за днем, долаючи цю відстань. Кожен крок тієї подорожі був сповнений тривоги за наше життя. Вночі ми спали в порожніх будинках, а коли випадала ранкова роса — продовжували шлях. Наше взуття було вбогим, а дороги — нерівними, тому вже з самого початку нас боліли ноги. Найважче було переживати голод. Ми стукали в двері пошарпаних хатинок і обмінювали щось зі своїх речей на їжу — зазвичай це була чашка вареного ячменю чи рису. Долаючи труднощі, ми ішли й ішли на Південь. Здавалося, цьому шляху не буде кінця.

Щоб ускладнити такі подорожі, комуністи переорювали поля і нівечили узбіччя доріг. Тремтячи від холоду, ми ішли полями, ноги грузнули, немов у болоті. Попри це ми прямували далі, орієнтуючись лише по зорях.

Вояки північнокорейської народної армії блокували 38-му паралель, тому вони легко впіймали маму, бабусю та мене. Нас замкнули в сараї разом з іншими переляканими людьми, які крокували в тому ж напрямку, що і ми. Солдати жорстоко ставилися до чоловіків, та не зачіпали жінок і дітей.

Якось хтось із дорослих попросив мене віднести їжу солдатам, які стояли на варті. Незважаючи на те, що моя душа тремтіла, я зобразила посмішку і передала їжу вартовим. Після того, як я зробила це кілька разів, їхні серця розтанули, й однієї ночі вони звільнили нашу сім'ю. Солдати наказали нам повертатися до рідного міста, і поки вони нас бачили, ми ішли в тому напрямі, перебуваючи між життям і смертю. А коли настала ніч, ми застигли в очікуванні. Тоді Небеса послали нам молодого чоловіка, який провів нас шляхом життя. Під покровом темряви, крокуючи за ним, ми перейшли 38-му паралель.

Ідучи, я так раділа, що раптом сказала матері: «Нам же більше не потрібно співати пісні, які прославляють Кім Ір Сена? Я заспіваю пісню з

південної частини Кореї!». Це було не що інше, як втручання Бога, бо солдати а південнокорейської сторони теж пильно чатували. Коли я радісно заспівала кілька рядків пісні, у кущах попереду ми почули шелест. Насторожившись, ми застигли на місці, боячись, що нас знову схоплять північнокорейські солдати. Однак зітхнули з полегшенням, коли побачили, що з чагарників вийшли солдати-південнокорейці. Вони сказали, що чули, як ми наближаємось, і вже хотіли обстрілювати. Та, почувши спів дитини, опустили зброю. Вони привітали і заспокоїли нас.

Один із солдатів сказав: «Напевно, вам було непросто дістатися сюди з такою милою маленькою дитиною. Хоч цього може бути і замало, але, будь ласка, візьміть». Ми були щиро вдячні цьому солдатові, через якого Бог дав нам достатньо грошей, аби ми дісталися до Сеула.

Озираючись назад, я розумію, що якби тоді не заспівала, ці молоді солдати, ймовірно, прийняли би нас за північнокорейських вояків і застрелили. Отже, Бог вкотре захистив нас. Переживши всі ці труднощі, ми безпечно дісталися до Південної Кореї. Однак, вирушивши в цю подорож, ми розсталися з моїм дідом, якого більше ніколи не бачили.

Південна Корея була нам незнайомою. Ми ніколи не бували в Сеулі, тому були розгублені і не знали, як нам жити. Ми втратили якорі віри, а наша надія зустріти Господа, що повернувся, потонула в тумані. Ми не мали ані грошей, ані навичок, якими можна було би заробляти на життя. Ми отаборились у пошарпаній порожній хаті і ледве перебивалися з дня у день. Все, що ми могли — це спілкуватися з людьми.

Однак найневідкладнішим завданням для нас став пошук дядька Сун Джона. Він був єдиною людиною, на яку ми могли покластися в Південній Кореї, і ми сподівалися, що той зараз десь у Сеулі. У молитві мама запитувала: «Що я маю зробити, щоб знайти свого молодшого брата?». Щодня вона щиро молилася, аби знайти брата, на якого могла б покластися. Ми зосередилися на пошуку, відвідували клініки й аптеки.

Тоді отримали несподіване благословення від Бога: просто на вулиці зустріли чоловіка, який був дядьковим другом. Це справді була Божа провіденційна допомога. Друг розповів нам, що дядько Сун Джон служить у штабі армії в сеульському районі Йонсан. Після повернення з Японії він закінчив фармацевтичний коледж у Сеулі, а потім пройшов підготовку офіцера фармацевтики в Корейській військовій академії. На ту пору він служив старшим лейтенантом.

Цей добрий чоловік відвіз нас у Йонсан. Що то була за зустріч! Сун Джон радів, що побачив матір, сестру і племінницю. Він і уявити собі не міг наші умови на Півночі, з жалем слухаючи, що нам довелося пережити, аби дістатися до Сеула. Дядько одразу винайняв для нас невелику кімнату в Хьочандоні.

Наше життя на Півдні доволі швидко в нормувалося. На вільній землі Південної Кореї я вперше почала відвідувати початкову школу Хьочан. Мені подобалося щодня ходити до школи з портфелем, наповненим книгами. Старші мешканці околиць гладили мене по голові, сусідські діти теж приязно до мене ставилися. Цікаво, що тоді ми жили в орендованій кімнаті поблизу Чхонпа-дона — району, де сім років по тому наші пошуки Господа Другого прищестя успішно завершилися. Але до того часу в нашому житті відбулося ще багато карколомних подій.

У Хьочан-доні ми почули новину про те, що Чонг Сок Чон — старший син засновниці Церкви Святого Господа — оселився в Південній Кореї. Ми сприйняли це як диво, тому молилися, щоби Бог направив нас зустрітися з ним. Загалом ми були вдячні Богові за те, що мій дядько служив офіцером армії і що сім'я Чонг Сок Чона з Церкви Святого Господа також перебралася на Південь. Без сумніву, наш Небесний Батько підготував шлях, аби захистити ту, яка покликана служити людству як Єдинородна Донька, ту, якій Він довірить Своє провидіння. Тепер, коли наша фізична подорож завершилася в оазисі, настав час відновити наш духовний шлях.

Блакитний спалах смерті

Стояв спекотний літній ранок. З одного боку нашого двору буяли червоні квіти бальзаміну, а вздовж вулиці вишикувалися товсті старі верби і явори. Мені було лише сім років, та я виразно пам'ятаю ту мить, коли схвильований сусід залетів у нашу кімнату зі словами: «Почалася війна! Північнокорейська армія перетнула 38-му паралель!».

Перелякані мешканці збиралися в провулку групами по двоє-троє. Я вже звикла до осілого життя на Півдні, але після вторгнення Північнокорейської народної армії наш короткий перепочинок закінчився. Усі були налякані, повідомлення від уряду змішувалися з чутками, і ніхто точно не знав, що саме відбувається.

Перехідний уряд Південної Кореї переїхав до міста Теджон, розташованого за 150 кілометрів на південь від Сеула, відразу наказавши армії Південної Кореї підірвати міст через річку Хан. Це був єдиний міст, що сполучав південь Сеула із північчю. Влада побоювалася, що північнокорейські війська незабаром увійдуть до Сеула, а вона не матиме змоги захистити міст. Отже, стратегія полягала в тому, аби не допустити переходу комуністичної армії через річку. Уряд не міг допомогти жителям Сеула, які волали про захист міста.

Через два дні мама прокинулася на світанку і почала пакувати наш одяг у клунок. Збудившись від шурхотіння, я із заплученими очима слухала їхню з бабусею розмову.

— Ми повинні тікати, — сказала мама. — Коли сюди прийдуть комуністи, вони нас повбивають.

— Я знаю, що вони погані, — відповіла бабуся. — Гадаєш, вони поводитимуться жорстоко і з жінками?

— Щойно вони дізнаються, що ми втекли з Півночі, — аргументувала моя мати, — вони, без сумніву, одразу нас уб'ють.

Увечері 27 червня 1950 року, через два дні після початку Корейської війни, під тихий супровід літнього дощу, жителі Сеула почали залишати старі квартали міста. Що далі вони йшли, то ставало зрозуміліше, що вони не єдині, хто прагне втекти. Усі розуміли, що мають перетнути той самий міст, тому ставали дедалі зосередженішими і відчайдушнішими. Це була війна. Бабуся, мама і я, несучи наш клунок, приєдналися до них; ми йшли з юрбою, яка прямувала до мосту через річку Хан. Коли його темні обриси виринули з темряви, щось спонукало мене зупинитися, і я схопилася за бабусину спідницю. Вона зупинилася, мама повернулася і запитала: «Мамо, що не так?».

Бабуся подивилася на небо, а тоді поглянула на мене. Потім знову повернула голову в напрямку нашого будинку. «Може прийти Сун Джон», — сказала спокійно, маючи на увазі свого сина, мого дядька. Здавалося, безглуздо повертатися назад, тоді коли всі тікають з міста, але вона була непохитною. «Повертаймося, на випадок, якщо він так зробить».

Мама зрозуміла. Тож ми втрюх рушили назад, продираючись крізь натовп. Після повернення додому я розстелила ковдру і лягла спати, та невдовзі мене розбудив гуркіт вантажівки три чверті тонни завважки. Її фари залили світлом нашу кімнату, двері котрої раптово відчинилися. На порозі стояв мій дядько у військовій формі. Бабуся і мати обнадійливо й полегшено зітхнули. Я тоді подумала: «Тепер ми можемо йти!» — і на душі мені стало легше.

«Поспішайте», — прокричав він. — Ми повинні негайно від'їжджати!». Дядько Сун Джон був військовим медиком у штабі армії, тож знав про перебіг війни. Щойно він почув, що південнокорейська армія готується зруйнувати міст через річку Хан, узяв вантажівку і помчав до нашого будинку, бо знав, що його сім'я в небезпеці. Сун Джон залишив машину з увімкненим двигуном посеред нашого, огорнутого туманом, провулку, і схопивши спакований клунок, ми сіли у вантажівку, і помчали до мосту. У передсвітанкові години біженці роїлися з усіх боків споруди, створюючи цілковитий хаос.

Авто рухалося переповненою вулицею, мов равлик. Мій дядько, як офіцер армії, мав офіційний пропуск, потрібний для того, щоби перетнути міст автомобілем. Сигналячи, він проштовхував вантажівку крізь натовп. Я притиснулася до мами, сидячи в неї на руках, і дивилася на людей, які покидали свої домівки, а страх і розгубленість усередині зростали щохвилини.

Щойно ми переїхали через міст, дядько вигукнув: «Падайте додолу зі своїх місць!». Тільки-но я спустилася на підлогу біля материних ніг, величезний вибух позаду нас сколихнув вантажівку. Блиснув блакитний спалах — і прокотився оглушливий звук. Дядько поставив машину на аварійне гальмо і вимкнув двигун. Разом ми вистригнули з вантажівки і скотилися в дорожній кювет. А коли повернула голову до мосту — стала свідком вибуху. Я побачила світло, яке, мов палаючі очі демона, пронизало ніч. Багатьох мирних жителів, солдатів і поліцейських, які переходили міст, розкидало у всі боки, як пластикові іграшки; дехто з них попадав у річку. Наші життя від смерті віддаляли лише кілька метрів. Ми врятувалися.

Я заплющила очі й у голові промайнуло чимало думок: чому хтось починає війну? Чому помирають невинні люди? Чому Бог допускає такий біль і страждання? Хто може покінчити з цим божевіллям? Однак не змогла знайти жодної відповіді. Коли знову відкрила очі, то побачила напівзруйнований міст. Військові виконали свою місію ціною сотень життів. Тільки потворний сталевий скелет здіймався та димів у темряві, серед трупів, поранених, що волали, та приголомшених уцілілих.

Міст через річку Хан підірвали о 3 годині ночі 28 червня 1950 року. Незважаючи на заяви Уряду Південної Кореї щодо захисту Сеула, єдину ланку, яка вела до порятунку, було розірвано ще до того, як Народна армія КНДР увійшла до міста. Загинули сотні людей, які тікали зі Сеула. Зважаючи на цю величезну небезпеку, я і моя сім'я врятувалися завдяки моєму дядькові. У цей критичний момент Бог спрямовував мене і

захистив нас від небезпеки.

Навіть сьогодні, перетинаючи мостом річку Хан, я бачу цей блакитний спалах і чую крики людей в агонії, що лунають так, ніби вони горять у пеклі. Цей звук відлунює болем у моїй душі. В юності я стала безпосереднім свідком жахів війни, відчувши на собі жалюгідне життя біженця. Прості і невинні люди гинули, як мухи. Діти, які втратили батьків, блукали вулицями і плакали. Мені було лише сім років, але вже тоді я твердо вирішила: війна назавжди повинна зникнути з цього світу. Це трапилося 70 років тому, та мені досі затамовує дух від згадки про ту ніч, коли було зруйновано міст через річку Хан.

Дядько мав повертатися до військової служби, тому залишив нас, а ми з бабусею і матір'ю, ледве тримаючись, пробиралися незнайомими стежками, що вели на Південь. Час до часу нас підвозили попутники. Урешті ми таки отримали притулок у таборі для біженців із сімей військових, бо мали документ, що дядько — військовий медик.

Після повороту в ході війни, 28 вересня ми повернулися до Сеула. Південнокорейські військові вигнали комуністів і відновили міст через річку. Ми оселилися в покинутому будинку, в якому доти перебували солдати з Півночі, а господарі так і не повернулися.

Однак незабаром усе знову змінилося. Півмільйонне військо комуністичного Китаю увійшло в Корею, перейшовши річку Ялу. 4 січня 1951 року армія Південної Кореї знову покинула Сеул, тож ми вкотре були змушені тікати. Цього разу нам вдалося сісти на поїзд для сімей солдатів, тож ми благополучно прибули до міста Тегу.

Неможливо описати все те, що ми бачили і чули день за днем протягом року, поки тривав наш шлях через пустелю з Півночі на Південь. Я бачила безліч мертвих тіл — дорослих і дітей, які стали жертвами морозу, голоду, хвороб та битв. Наша сім'я також була на волосині від смерті, але якимось чином упродовж усього цього шляху до спасіння я

відчувала, що з нами перебуває Бог. Коли ми тікали з Півночі і знаходили притулок на Півдні, велика сила захищала нашу сім'ю. Небесний Батько дав мені більше, ніж відчуття сенсу та цінності. Він дав мені розуміння мети мого життя.

Шлях Божої волі

З Божою допомогою по дорозі до Тегу ми зустріли Чонг Сок Чона, члена Церкви Святого Господа, до якої належала моя родина в Чольсані. Він дуже зрадив, коли ми зустрілися. Було відчуття, наче ми знайшли родичів, яких давно загубили. У Церкві Святого Господа одружилися мої батьки, а матір Чонг Сок Чона була її засновницею. Вона була однією з-поміж багатьох жінок-лідерок церков у північній частині Кореї, безмежно відданих Ісусу, котра отримала одкровення про майбутнє.

Церква Святого Господа занепала через переслідування з боку Японії, а жорстокий гніт Комуністичної партії поклав їй край, як і всім церквам на Півночі. Після втечі на Південь Чонг Сок Чон далі служив Богу. У Тегу він створив молитовну групу, до якої увійшли члени Церкви Святого Господа, котрі спочатку розсіялися, та згодом зібралися разом. Він зберіг свій запал щодо втілення Божої волі і готувався до зустрічі з Господом, який повернувся. Чонг Сок Чон також старанно працював і добре заробляв, керуючи гірничодобувними, рисовими і нафтовими підприємствами. Пан Чонг влаштував наше проживання в Тегу.

Якось мама сказала йому: «Коли ми були в Північній Кореї, то отримали велику благодать через пані Хо Хо Бін, і тоді звершувалися великі справи». Пан Чонг знав про преподобну Хо, паства якої готувала їжу та одяг для Ісуса, а також для Господа Другого пришествя. «Оскільки Господь незабаром повернеться до Кореї, — сказала моя мати пану Чонгу, — будь ласка, давайте сильно молитися, аби ми могли його зустріти».

Одного ранку під час сильної молитви групи в Тегу моя мати отримала одкровення з Небес. Бог сказав, що якщо вона хоче зустріти Господа під час Другого пришествя, то повинна жити зі ще більшою посвятою. «Самої

молитви недостатньо, — було сказано їй. — Ти повинна харчуватися сирою їжею». І мама почала вживати в їжу соснові голки. Вони були поживними, якщо їх готувати на парі, проте мама їла їх сирими, незважаючи на те, що вони дуже пошкоджували їй зуби.

Матір походила з доволі забезпеченої родини. Її батько володів великою фермою, а бабуса Чо мала магазин швейних машин, тож вони мали змогу платити за навчання моєї матері та її брата в середній школі. Мій дідусь по материній лінії завжди навчав маму: «Якими би важкими не були справи, ти ніколи не повинна бути в боргу перед іншими». Пам'ятаючи ці його слова, у Тегу моя мати відкрила маленький магазинчик, сподіваючись, що він принесе достатньо грошей, аби знову відправити свою єдину доньку до початкової школи.

Щоденне харчування двома порціями бульйону з кімчі, сирими хвойними голками та горіхами, а також догляд за магазином фізично виснажили мою маму. Звичайна людина послабила б таку аскетичну практику, однак у моєї матері від цього думки лише прояснилися. Коли я бачила її спокійне обличчя, то не могла не дивуватися, навіть якщо співчувала їй.

«Як вона з таким обмеженим раціоном може вести справи?» — питала я себе. — Це не що інше, як диво». Моя мама дотримувалася дієти, близької до голоду, а її магазин не давав прибутку впродовж трьох місяців. Більшість людей уже би здалися, але вона мала глибоку віру, тому з надзвичайною впевненістю, що відстоює Божу мрію, продовжувала перемагати. Вона не йшла на компроміс із реальністю. Святий Дух допоміг їй створити власну реальність.

Незважаючи на непросте становище, моя мати присвятила свою душу пошукам Ісуса в час його повернення. Коли я почала дорослішати, вона перейнялася тим, аби створити для мене духовно безпечне середовище. Мама хотіла, щоб я досягла зрілості в чистому — як внутрішньо, так і зовнішньо — оточенні, і міркувала, як максимально відмежувати мене

від впливу світського середовища.

Я ходила до школи в районі Бонсан-дон, що в Тегу. З плином часу не тільки моє обличчя, а й хода ставали дедалі привабливішими. Я добре вчилася, тому швидко стала популярною серед друзів; багато дорослих теж ставилися до мене приязно. Одного дня я сама гралася на вузькій вуличці навпроти нашого магазину; мама була всередині. Буддійський чернець, який проходив повз, звернув на мене увагу і зупинився. Я досі пам'ятаю його пронизливі очі, в які я тоді зазирнула. Мама вийшла і ввічливо вклонилася йому. Показуючи на мене, монах запитав: «Це твоя дочка?». Після ствердної відповіді його погляд став теплим і глибоким. Коли я повернулася до мами, цей святий чоловік заговорив: «Ви маєте лише одну дочку, але не заздріть тому, хто має десяток синів. Будь ласка, гарно її виховуйте. Ваша дочка вийде заміж у юному віці. Її майбутній чоловік буде старшим за неї, проте він буде чудовою людиною з видатними здібностями, здатними долати море, сушу та небо».

Мама серйозно сприйняла слова аскета. Не забуваючи про свої наміри створити для мене чисте та безпечне середовище, 1954 року ми переїхали до міста Согвіпо, що на острові Чеджу, на південь від узбережжя Кореї. Вона хотіла, щоб я росла в чистій сільській місцевості, подалі від людних міських вулиць. Перші дев'ять місяців в Чеджу ми жили зі сім'єю Чонг Сок Джіна, молодшого брата нашого друга з Церкви Святого Господа Чонг Сок Чона.

На Чеджу, як і в інших місцях, моя мати вела мене шляхом святості до Господа, не думаючи про мирські справи, і це сприяло розвитку моєї особистості. Я читала біографії святих жінок і присвячувала себе ідеалу цілковитої чистоти, готуючись прийняти своє покликання стати донькою Бога. Оселившись у Согвіпо, я пішла в п'ятий клас середньої школи Шінхьо. Коли мені було 11 і мої однокласники бігали та гралися, я вела праведне і суворе життя віри. Разом із бабусею та матір'ю я присвячувала себе молитві, навчанню та служінню.

Оскільки мати їла сиру їжу, вона замочувала у воді товчений ячмінь і додавала його в кімчі з редьки, мені ж діставалася пшоняна каша. Через нестачу поживних речовин мама була слабкою, але коли бачила, як фермери обробляють ячмінні поля, то не могла втриматися, щоб не допомогти. Коли ж вона зустрічала когось із важким вантажем — сама зголошувалася нести його. Люди захоплювалися таким її ставленням, попри те, що матір не промовляла й слова. «Я ніколи не зустрічала такої розумної людини», — казала одна селянка іншій. А та відповідала: «Так, погоджуюся з тобою. Я чула, що вона звичайна прихожанка церкви, одначе дуже відрізняється від інших».

Мама вела зразкове життя справжньої релігійної людини, практикуючи свою віру через допомогу іншим. Вона вивчала Біблію і ділилася зі мною вченням Церкви Святого Господа та Церкви всередині лона про те, що Ісус повернеться як людина, у фізичному тілі, так само, як це було 2000 років тому. Він знайде свою святу наречену і влаштує весільну вечерю Агнця, як пророкує Біблія, і все це відбудеться в Кореї. Від неї я також довідалася, в чому сенс Другого пришествя Ісуса, і навіть могла собі це уявити, відчувати і стати причетною до нього. Мати навчала мене, що означає бути справжнім послідовником.

Мій дядько, який врятував нас на початку Корейської війни, одружився, коли та вже завершувалася, і бабуса Чо поїхала до Сеула жити з ним та його молодого дружиною. Провівши там декілька місяців, вона дуже скучила за своєю дочкою та онукою і приїхала відвідати нас на острів Чеджу. Поки вона була з нами, дядька відрядили в місто Чунчон, що за 80 км на північний схід від Сеула. Звідти він надіслав нам коротке, але чітке повідомлення: «Будь ласка, залиште Чеджу і переїжджайте в Чунчон». Бабуса Чо закликала нас послухатися, і спокійно, з поглядом турботливого матріарха благала: «Моя єдина радість у житті — бути поруч із Хак Джа і піклуватися про неї щодня».

Так і сталося. У лютому 1955 року ми втрьох вирушили з Чеджу до Чунчона. Мама орендувала для нас маленьку кімнатку в районі Яксадон, а бабуся жила неподалік із родиною мого дядька. Я пішла до школи Боне, перейшовши невдовзі в шостий клас. На шкільному майданчику стояв великий явір, він мав такий товстий стовбур, що я не могла охопити його руками. У спекотну погоду у великій тіні цього дерева я читала книжки. А ще біля школи була фабрика, що виготовляла вугільні брикети, тому кожного разу, як я проходила повз, моє взуття вкривалося чорною сажею. Усі ці моменти виразно закарбувалися в моїй пам'яті. Наступного 1956 року я закінчила початкову школу. Мені було 13 років, коли я отримала свідоцтво про завершення навчання, хоч і вчилася я в чотирьох різних школах. Попри те, що я навчалася в Боне тільки рік, на церемонії вручення дипломів отримала нагороду за добре навчання.

Нарешті Бог відповів на невпинні молитви і благання моєї матері. Його турбота про неї вкотре проявилася через Чонг Сок Чона, нашого друга з Церкви Святого Господа. Пан Чонг пам'ятав останні слова своєї покійної матері, засновниці Церкви Святого Господа преподобної Кім Сон До: «Якщо хтось не зможе виконати Боже доручення, воно повинно здійснитися через когось іншого. Громаду, до якої прийде Господь, будуть звинувачувати і шпетити, як секс-культ. Її членів переслідуватимуть і кидатимуть за ґрати. Якщо ви почуєте про таку церкву, знайте, що це може бути істинна церква, тож вам слід особисто дослідити її та вирішити».

Тому пан Чонг сумлінно брав участь у зустрічах відродження, які проводили в різних куточках країни. Він не знаходив того, що шукав, аж до травня 1955 року, поки не прочитав у сеульській газеті «Донга Ільбо» про інцидент у жіночому Університеті Іхва. П'ятьох професорів закладу було відсторонено від викладацької діяльності, тому що приєдналися до групи під назвою Церква об'єднання на чолі з людиною, яку вони називали Вчителем Муном; також через це з іншої школи було

відраховано чотирнадцять учнів. Відчувши дух пророцтва матері, пан Чонг надіслав лист із вирізкою з газети своїй старшій сестрі, яка мешкала в Пусані. Прочитавши замітку, сестра, довго не роздумуючи, разом із дочкою сіла на потяг до Сеула. Після прибуття вони відшукали штаб-квартиру Церкви об'єднання в Чанчундоні, однак з її лідером зустрітися так і не змогли. Члени церкви розповіли їй, де є Церква об'єднання в Пусані, і вона повернулася додому. Повернувшись, жінка розповіла все молодшому братові, і повідомила, що в Тегу також є філія Церкви об'єднання.

Чонг Сок Чон відвідав церкву в Тегу, послухав лекції з теми Божого Принципу, відтак прийняв її вчення і приєднався. Десять днів по тому місцеву групу несподівано згорнули. 4 липня Учителя Муна та кілька членів його церкви кинули до в'язниці Содемун у Сеулі. Пан Чонг прибув до Сеула, щоби відвідати Вчителя Муна. Цей візит його надихнув, і він усвідомив, що знайшов того, кого послав Ісус.

Майже за три місяці, 4 жовтня, із Учителя Муна було знято всі обвинувачення, за які його було ув'язнено. На ту пору пан Чонг, заручившись підтримкою своєї сім'ї в Тегу, переїхав до Сеула, щоби повністю присвятити себе Божій волі.

Після звільнення з-під варти Вчитель Мун приїхав у Тегу. Тоді мені було 12 років, я жила зі сім'єю в Чунчоні, за кілька годин на північ від Тегу. Якось уранці мама розповіла мені, що їй наснилося, наче вона обіймала білого дракона. Вона не знала, що символізує білий дракон і те, що тримає його на руках, але сказала, що ось-ось станеться подія, яка потрясе землю. Того ж дня мати отримала лист від пана Чонга, в якому йшлося про його зустріч із Рухом Божого Принципу та Вчителем Муном у в'язниці Содемун, про те, ким є Вчитель Мун, і зазначено, що він прибув до Тегу. Мати негайно вирушила до міста Тегу, та виявилося, що Вчитель Мун уже повернувся до Сеула.

Мама відчула глибокий жаль. Залишившись в Тегу на нічліг, їй наснився інший сон. Вона бачила пару золотих драконів, що витягнулися в

напрямку Сеула. Це видіння закарбувалося їй глибоко в душі. Наступного ранку потягом вона виїхала до Сеула, і розшукала там штаб-квартиру Церкви об'єднання, нещодавно придбану в Чонпадоні. Був початок грудня 1955 року... Саме тоді вона вперше зустрілася з Вчителем із Церкви об'єднання.

Привітавшись, мати зрозуміла, що він і є тим білим драконом зі сну, саме його вона шукала. Її глибоко зворушила зустріч із Господом Другого пришествя ще за життя на землі, адже саме заради нього вона страждала і жертвувала протягом останніх трьох десятиліть.

Матір залишилася в Чонпадоні, щоб вивчити [Божий Принцип](#), й увібрала вчення, що поєднувало все те, чого вона навчилася в Церкві Святого Господа і Церкві всередині лона. Кожна наступна лекція підтверджувала її початкове натхнення, бо вона розуміла дедалі більше. Інколи мама замислювалася над значенням свого сну про пару золотих драконів. Але, не знайшовши пояснень, згодом забула про нього.

Попри те, що мама була в захваті від Учителя Муна, він ставився до неї офіційно і стримано, тоді як до всіх інших — приязно й відкрито. Через це почувалася спустошеною і дещо ізольованою; її душа наповнилася відчуттям браку любові. Проте мовчки, з посвятою, безперервно молилася, стираючи з душі всі попередні очікування та уявлення про того, кого мала намір зустріти.

Однієї неділі Вчитель Мун дав проповідь про шімджон Ісуса. Він сказав: «Ізраїльський народ не прийняв Ісуса, котрий прийшов як їхній Істинний Батько. Він дозволив йому померти на хресті». І запитав у пастви: «Чи знаєте ви, наскільки великий гріх вони скоїли?». Почувши ці слова, мама проплакала в кутку церкви до кінця служби, виливаючи душу. Вчитель Мун, помітивши це, після служби покликав матір і втішив її. Він мовив: «Людина, яку обирає Бог, повинна пройти випробування сатани і випробування Небес».

Відтак увесь сум, яким була сповнена мамина душа, розтанув, немов сніг навесні. Її віра в Бога стала сильною як ніколи. Невдовзі матір повернулася в Чунчон, аби розпочати діяльність як першопроходець Церкви об'єднання.